

Mely och Gunnar fick varandra till bordet på en fest och det sa klick direkt.

Honom måste du gifta dig med – sa min ex-man!

Det var kärleken som fick "inkaprinssessan" Mely att stanna i Sverige. Men efter ett tag svalnade känslorna...

AV JOHANNE LÄNDIN
FOTO: DAN LINDBERG

Mely Moberg Acebo, 50, har gjort en lång resa. För 20 år sedan flyttade hon från Peru till Sverige, bytte språk, jobb och kultur. Hon är fortfarande på resande fot – men nu i Sverige med teaterföreställningen om sitt liv. Mely berättar om allt från sitt ursprung i den gamla inkakulturen i Peru, till de dråpliga kulturkrockar hon upplevde under sina första år i sin nya hemstad Örebro.

För Mely framstod ändå Sverige som ett paradiset – ett land där ingen var fattig och allt verkade möjligt. – I Peru har vi ett uttryck för att beskriva att något är hopplöst att göra: "Tror du att taternerna kan cykla", säger vi. Men i Sverige upptäckte jag att taternerna faktiskt kunde cykla! Och att män kunde köra barnvagn...

Inte ens det gråmulna vintervädret kan göra den gladlynta,

energiska Mely dyster. Men så heter hon också Sol i andra namn.

– Jag tycker att det är så romantiskt när det är grått ute, för då får man tända stearinljus. Jag är väldigt romantisk av mig.

Det var dock inte kärleken som lockade henne till Sverige – även om det var kärleken som fick henne att stanna. Mely kom hit första gången 1989 för att hälsa på sin bror som bodde i Örebro och var gift med en svensk.

Melys svägerska bad en kollega att guida henne runt. Han hette Stefan och hade blont hår och blå ögon. Mely blev förtjust – särskilt när hon fick ve-

ta att han kunde laga mat, städade sin välsköta lägenhet själv och tvättade och strök sina egna kläder. Vilken man!

– Men när han bjöd hem mig på middag blev jag lite missnöj. Var det bara en middag – eller något annat?

Mely klädde ändå upp sig med mycket omsorg och gick dit – och förväntade sig komplimanger för att hon gjort sig så fin.

– Men Stefan var jättearg när han öppnade dörren. "Du är sen", var det enda han sa. Men jag var ju bara en timme sen – i Peru är man gärna tre, fyra timmar försenad.

Det blev flera kulturkrockar, men det hindrade inte att Stefan förälskade sig i Mely. När hon åkte hem började de brevväxla. Mely hade inte varit så förtjust i tanken på att gifta sig i Peru och behöva passa upp på en man. Men med en jämställd svensk man var det en annan sak.

JAG LÄRDE MIG SVENSKA PÅ JOBBET

Mely blev fru Moberg och gjorde sitt bästa för att anpassa sig till sin nya tillvaro. I Peru hade hon levt ett lyxigt, men stressigt liv.

– Jag hade ett bra jobb som personalchef på ett rekryteringsföretag, men jag var inte rik. Jag var inneboende hos en familj och så hjälpte jag mamma och pappa med pengar. De hade ju betalt min utbildning – i Peru är barnen föräldrarnas pensionsförsäkring.

I Sverige ville Mely börja arbeta omedelbart och efter bara tre dagar hade hon lyckats få jobb som tvättbiträde på ett stort tvätteri. Samtidigt som hon jobbade lärde hon sig svenska.

I början fick hon ofta höra "men Mely, du ska inte göra så och Mely du ska inte göra så". Men när det kändes motigt brukade hon tänka på sin mormor Rosa.

– Mormor bodde i en by i bergen, klädde sig i traditionell dräkt och pratade bara inkaspråk.

– När hon var 60 år gammal förlorade mormor sin jord på grund av en jordreform och

tvungades flytta till staden Lima där alla hennes fem barn hade bosatt sig. Och hon klarade av att anpassa sig. Hon bytte kläder, lärde sig spanska och hjälpte till att ta hand om alla sina barnbarn för att kunna föra vidare den gamla inkakulturen till oss. Hon brukade kalla mig för sin "inkaprinssessa".

När Mely kämpade med kulturkrockarna tyckte hon att det kändes som om hon upprepade sin mormors historia och kunde hämta kraft hos henne. Hon fick också mycket hjälp och stöd av Stefan med att anpassa sig till Sverige. Ändå höll inte äktenskapet – de insåg båda två att de var för olika.

Men eftersom de inte var osams, tyckte Stefan att Mely kunde stanna kvar hos honom tills hon hittade någonstans att bo.

När hon började på en starta eget-kurs för invandrare träffade hon Gunnar Acebo. Han gick en kurs i kvalitetsteknik i rummet bredvid och på en gemensam fest fick de varandra till bordet.

– Jag berättade för Stefan att jag hade träffat en jättebra kille. Men han blev orolig för att det skulle vara någon som bara ville utnyttja mig. Därför föreslog han att jag skulle bjuda hem Gunnar så att han fick träffa honom.

Efter middagen, medan Mely bryggde kaffe i köket, förhörde Stefan Gunnar.

– Det första han frågade var om Gunnar kunde laga mat, för det kan inte jag, berättar Mely.

Och när Gunnar hade gått hem gav Stefan sitt utlåtande.

– Han är rätt man för dig, Me-

Efter bröllopet firade Mely och Gunnar med champagne framför brasan.

Inkadräkten betyder mycket för Mely, som är stolt över sina indianska rötter.

ly. Du måste satsa på honom!

Så Mely blev fru Acebo, men behöll mellannamnet Moberg eftersom Stefan betytt så mycket för henne.

Mely hade länge längtat efter barn, men när det inte fungerade bestämde sig hon och Gunnar för att adoptera i stället. Samtidigt slumpade det sig så att Melys syster Berta i Peru hade blivit ensamstående mamma och det var svårt för henne att klara av att ta hand om barnet. Nu föreslog hon att Mely och Gunnar skulle adoptera hennes lilla son.

– Det är vanligt i Peru att släkten hjälper till, så att man inte ska behöva förlora barnen, förklarar Mely.

Det var komplicerat att adoptera privat, så Magnus hade hunnit bli 2,5 år innan allt var klart. Nu har han precis fyllt 13.

Sonen Magnus adopterades av Mely och Gunnar då hennes syster inte kunde ta hand om honom.

– Magnus vet att han har två mammor som älskar honom – men den viktigaste personen för honom är pappa! Han är så fäst vid Gunnar, säger Mely.

MIN NOVELL VANN FÖRSTA PRIS

När hon hade blivit mamma vaknade en lust hos Mely att skriva om sina rötter och berätta om sin fantastiska mormor för Magnus. Därför anmälde hon sig till en skrivarkurs i Marstrand.

– Jag trodde att den var för nybörjare, men flera av de andra var redan etablerade författare. Först kändes det som om jag hade hamnat på fel kurs – men den förändrade hela mitt liv!

Deltagarna skulle både skriva en novell och berätta en historia.

– Först kände jag panik över att behöva prata inför de andra. Som liten var jag väldigt blyg och stammade. Men något hände med mig – jag glömde min panik och började bara berätta. Alla skrattade så tårarna rann och när jag var klar applåderade de och stod sedan i kö för att krama om mig.

Novellen som Mely hade skrivit vann dessutom första pris!

Hon fick höra att hon borde

prova sin lycka som stå-upp-komiker och gjorde ett försök på en klubb i Stockholm. Men hon tyckte inte att det riktigt passade henne. I stället skapade Mely en liten föreställning och hon förberedde sig noga genom att ta lektioner och skaffa sig en riktig regissör.

– Vi planerade att sätta upp sex föreställningar, men det blev fullsatt varje gång så vi fortsatte.

Men Mely har fortfarande drömmar kvar. Hon skulle vilja jobba som professionell coach för att hjälpa nyinflyttade invandrare att få arbete. Själv jobbar hon fortfarande med att dela ut tidningar i området där hon bor och ibland har hon med sig en lärling som hon visar hur man delar ut tidningar.

Förra året lyckades hon också ordna praktikplatser åt 20 invandrare genom Rotary. Många har nu hört talas om Mely och tar kontakt med henne för att de vet att hon kan hjälpa till. För sin insats och sitt stora engagemang blev hon korad till Årets Yrkeskvinna i Örebro förra året.

Att hon orkar med allt beror på att hon har inkaindianernas kraft, säger hon.

– Och så har jag en jämställd man och en son som ger mig energi. ■